

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Mercedes Ron
CULPA MĹA

Copyright © 2017, Mercedes Ron

Copyright © 2017, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04536-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MERSEDES RON

MOJ GREH

PRVA KNJIGA SERIJALA *GREŠNICI*

Preveo Zdravko Damljanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Posvećeno mojoj majci

*Hvala ti što si mi prijateljica,
osoba od poverenja,
sve što mi je trebalo u životu,
i više od toga.*

*Hvala ti što si mi uvek
stavljala knjigu u ruke.*

PROLOG

„Ostavi me na miru!“, rekla je, zaobilazeći me, i krenula ka vratima. Odmah sam je zgrabio za ruke i naterao je da me pogleda.

„Možeš li mi objasniti šta ti se, dođavola, dešava?“ pitao sam besno.

Pogledala me je i video sam u njenim očima nešto mračno i duboko što je sakrivala od mene; ali onda mi se neveselo osmehnula.

„Ovo je tvoj svet, Nikolase“, odvrtila je smireno. „Prosto živim poput tebe, uživam sa tvojim prijateljima, oslobođena problema. Ti tako živiš i pretpostavlja se da i ja treba tako da živim“, zaključila je i odmakla se od mene.

Nisam mogao da verujem šta čujem.

„Potpuno si izgubila kontrolu“, rekao sam, stišavajući glas. Nije mi se dopadalo ono što sam video, nije mi se dopadalo u koga se pretvara devojka u koju sam mislio da sam zaljubljen.

S druge strane... ono što je radila i kako je to radila... isto to sam i ja radio, ranije, pre nego što sam je upoznao; ja sam je uvukao u sve ovo: sva krivica je moja. Ja sam kriv što je samu sebe uništavala.

Kao da smo nekako zamenili uloge. Ona se pojavila i izvukla me iz tamne rupe u koju sam upao, ali onda je zauzela moje mesto.

NOA

Dok sam spuštala i podizala prozor na maminim novim kolima, samo sam mislila o tome šta će mi doneti naredna paklena godina, koja samo što nije započela. Iznova i iznova sam se pitala kako smo završile ovako; napustile smo svoj dom i prešle celu državu da dođemo u Kaliforniju. Prošla su tri meseca otkako sam saznala kobnu vest, onu koja će promeniti moj život iz korena, onu zbog koje sam noćima plakala, onu zbog koje sam zapomagala i vrištala kao da imam jedanaest a ne sedamnaest godina.

Ali šta sam drugo mogla! Bila sam maloletna, tek za jedanaest meseci, tri nedelje i dva dana napuniću osamnaest i moći ću na fakultet: daleko od samožive majke, daleko od neznanca sa kojima treba da živim, pošto od ovog trenutka treba da delim svakodnevicu sa dva potpuna neznanca, i povrh svega – dva muškarca.

„Možeš li prestati to da radiš? Nerviraš me“, rekla je majka dok je istovremeno ubacivala ključ u bravicu i palila kola.

„Mene nervira mnogo toga što ti radiš, pa trpim“, odvrtila sam drčno. Glasno je uzdahnula, što joj je postala navika, pa više i nisam bila iznenađena.

Kako je mogla da me natera na ovo, pitala sam se. Zar je nije bilo briga za moja osećanja? *Naravno*, odgovorila je majka dok smo odlazile iz mog voljenog grada. Prošlo je već šest godina otkako su se moji razveli, ali ne sporazumno i učtivo: bio je to izuzetno traumatičan razvod, ali na kraju sam ga prebolela... ili sam makar to i dalje pokušavala.

Bilo mi je izuzetno teško da se naviknem na promene, pretrnula bih od straha pred strancima; nisam stidljiva, ali moj privatni život je samo moj, pa je i sama pomisao na to da dvadeset četiri sata budem sa dve osobe koje jedva da poznajem izazivala u meni takav nemir i teskobu da sam želela da iskočim iz kola i povraćam.

„I dalje ne razumem zašto mi ne daš da ostanem“, rekla sam, pokušavajući po ko zna koji put da je ubedim da se predomisli. „Nisam klinika, umem da se brinem o sebi... Sem toga, naredne godine upisujem fakultet i, na kraju krajeva, živću sama... Svejedno je“, nastavila sam iz nade da ću je urazumiti, pošto sam znala da sam u pravu.

„Ne želim da propustim tvoju matursku godinu i želim da uživam sa svojom ćerkom pre nego što ode da studira. Noa, ponoviću ti po stoti put: želim da budeš deo nove porodice, ćerka si mi... Pobogu! Stvarno misliš da ću dopustiti da živiš u inostranstvu bez nekoga odraslog kraj tebe i toliko daleko od mene?“, rekla je ne skrećući pogled sa puta i mašući desnom rukom.

Majka nije razumela koliko je sve to bilo teško za mene. Započinjala je novi život uz novog muža, koji je navodno voli; ali šta je sa mnom!

„Ne razumeš ti to, mama. Nisi ni pomislila da je i meni ovo maturska godina! Da su ovde sve moje drugarice, moj dečko, posao, odbojkaški tim? Čitav moj život, mama!“, viknula sam na nju, boreći se da ne briznem u plač. Jasno, to mi je bila slaba tačka. Nikad, ponavljam, nikad nisam plakala pred drugima. Plaču slabići, oni koji ne umeju da kontrolišu osećanja ili oni koji su proplakali ceo svoj život, pa su odlučili da više ne puste ni jednu jedinu suzu, poput mene.

Ove misli su me podsetile na početak sveg tog ludila. Ne mogu se iskajati što nisam pošla s majkom na prokleti kruzer koji je plovio ka ostrvu Fidži. Zato što je upravo tamo, na brodu usred Južnog Pacifika, upoznala zadivljujućeg i misterioznog Vilijama Lestera.

Kad bih mogla da vratim vreme, ne bih se dvoumila ni sekunde i prihvatila bih majčinu ponudu kad se, sredinom aprila, pojavila sa dve karte za krstarenje. Poklonila ih joj je njena najbolja drugarica, Alisija. Jadnica je doživela saobraćajnu nesreću i polomila desnu nogu, ruku i dva rebra. Logično, nije mogla da ide sa mužem na to ostrvo, pa je zato poklonila putovanje mojoj majci. Ali... sredinom aprila? Tih dana sam imala završne ispite i bila je sredina odbojkaške sezone. Moj tim je bio na vrhu tabele nakon što je bio vicešampion otkako znam za sebe: bila sam srećna kao retko kad dotad. Međutim, sad kad sagledam posledice svog neodlaska na taj put, vratila bih trofej, ostavila bih tim i ne bi me bilo briga da padnem književnost i španski jezik, samo da sprečim da dođe do tog braka.

Venčanje na brodu! Mama je potpuno poludela! Osim toga, udala se a da mi nije ni reč rekla o tome, saznala sam za to tek kad se vratila; pritom mi je to saopštila tako smireno kao da je venčanje sa milionerom usred okeana nešto najnormalnije... Čitava ta situacija bila je nadrealna i, povrh svega, želela je da se preseli u vilu u Kaliforniji, u SAD. Van moje domovine! Rođena sam u Kanadi, iako se moja majka rodila u Teksasu a otac u Koloradu, ali dopadala mi se moja domovina, poznavala sam je...

„Noa, znaš da želim najbolje za tebe“, rekla je mama, vraćajući me u stvarnost. „Znaš kroz šta sam prošla, kroz šta smo obe prošle; konačno sam pronašla dobrog čoveka koji me voli i poštuje... Odavno nisam bila ovoliko srećna... potreban mi je i znam da ćeš ga zavoleti. Sem toga, može ti obezbediti budućnost o kakvoj nismo mogle ni da sanjamo, moći ćeš da ideš na fakultet koji poželiš, Noa.

„Ali, mama, ja ne želim na te fakultete niti da mi neki neznanac plaća školovanje“, odvratila sam, osećajući jezu od pomisli da ću, krajem meseca, krenuti u fensi srednju školu prepunu bogatih klinaca.

„Nije neznanac, on je moj muž, pa se navikavaj na to“, britko mi je uzvratila.

„Nikada se neću naviknuti“, odgovorila sam, okrećući glavu od nje i fiksirajući pogled na put.

Majka je ponovo uzdahnula, a ja sam poželeva da se ovaj razgovor završi; nisam imala volje da se dalje prepirem.

„Razumem da će ti nedostajati drugari i Den, Noa, ali posmatraj to sa lepše strane: imaćeš brata!“, uzviknula je uzbuđeno.

Ponovo sam je pogledala, umornim pogledom.

„Molim te, nemoj da pričaš gluposti.“

„Ali oduševiče te: Nik je duša“, rekla je osmehujući se. „Zreo i odgovoran momak koji jedva čeka da te upozna sa svojim drugovima i pokaže ti grad. Kad god smo se sreli, on je čitao ili učio u svojoj sobi: možda imate isti književni ukus.“

„Kako da ne... sigurno obožava Džejn Ostin“, odgovorila sam prevrćući očima. „Usput, koliko ima godina?“ Znala sam već; majka mi je mesecima pričala i o njemu i o Vilu, pa mi je, posle svega, delovalo veoma ironično što nije mogao da nađe rupu u rasporedu da me upozna. Vrhunac svega bilo je to što se selim u novu porodicu čije članove i ne poznajem.

„Malo je stariji od tebe, ali ti si zrelija od svojih vršnjaka: slagacete se fenomenalno.“

Sad mi je već podilazila... Čuj, zrela. I dalje sam sumnjala da me ta reč zaista definiše, pa zato nisam verovala da će momak od dvadeset dve godine biti voljan da mi pokazuje grad i upozna me sa drugovima; kao da uopšte i želim tako nešto.

„Stigle smo“, rekla je majka.

Zagledala sam se u velike palme, široke ulice i ogromne vile. Svaka kuća je zauzimala makar pola kvarta. Engleski ili viktorijanski stil... bilo je dosta i modernih, sa staklenim zidovima i impozantnim vrtovima. Strah me je obuzimao sve više kad sam zapazila da, kako idemo niz ulicu, kuće postaju sve veće i veće.

Konačno smo stigle do ogromne kapije visoke tri metra i moja majka je nonšalantno izvukla neku spravicu iz pregrade za rukavice, pritisnula je i kapija se počela otvarati. Ponovo je upalila automobil i pošle smo niz oivičen prilaz kroz vrt i borove koji su širili prijatan miris leta i mora.

„Kuća je viša nego okolne i zbog toga imamo najlepší pogled na plažu“, rekla je kroz osmeh. Okrenula sam se ka njoj i pogledala je kao da je ne prepoznajem. Zar nije shvatala gde smo? Zar nije videla da smo premale za ovako nešto?

Nisam stigla da naglas formulišem pitanja, a već smo stigle do kuće. Mogla sam da izustim samo dve reči:

„O bože!“

Kuća je bila bela, visoka, sa krovovima boje peska; imala je najmanje tri sprata, ali nisam mogla sa sigurnošću to da utvrdim, pošto je imala toliko terasa, prozora, ma svega... Ispred nas se uzdizao impresivan trem sa upaljenim svetlima, jer je već prošlo sedam po podne, a to je činilo da čitava građevina deluje kao dvorac iz bajke. Sunce bi uskoro trebalo da zađe, a nebo je već bilo obojeno u pregršt boja, kao kontrast blistavobelom ambijentu.

Majka je isključila automobil nakon što je zaobišla fontanu i parkirala se ispred stepeništa koje je vodilo do ulaznih vrata. Prvi utisak, nakon što sam izašla iz kola, bio je da sam došla pred najluksuzniji hotel u celoj Kaliforniji; samo što nije bio u pitanju hotel, već kuća... navodno naš dom... Ili je makar moja majka želela da tako mislim.

Moj greh

Čim sam izašla iz auta, na vratima se pojavio Vilijam Lester. Iza njega su išla dva čoveka obučena kao pingvini.

Novi muž moje majke nije bio obučen kako sam ga viđala onih nekoliko puta kad me je udostojio da budemo zajedno u istoj prostoriji. Umesto odela ili firmiranog skupocenog prsluka, nosio je bele bermude i svetloplavu polo majicu. Na nogama je nosio papuče za plažu, a crna kosa mu je bila razbarušena umesto zalizana nazad. Ruku na srce, mogla sam da razumem šta je majka videla u njemu: bio je veoma privlačan. Bio je visok, dosta viši od nje, i odlično se držao. Crte lica su mu bile skladne, iako su se jasno videli znaci starenja – imao je dosta bora smejalica i onih na čelu, a kroz crnu kosu provlačila se poneka seda, zbog čega je delovao zanimljivije i zrelije.

Majka mu je, kao srednjoškolka, pojurila u zagrljaj. Ja sam išla svojim tempom, izašla sam iz kola i pošla ka prtljažniku po svoje stvari.

Iznenada su se kraj mene pojavile dve ruke u rukavicama, pa sam zaprepašćeno ustuknula.

„Preuzeću vaše stvari, gospođice“, rekao je jedan od one dvojice pingvina.

„Mogu sama, hvala“, odgovorila sam, a zaista mi je bilo neprijatno.

On me je izbezumljeno pogledao.

„Dopusti Martinu da ti pomogne, Noa“, začula sam Vilijama Lestera iza sebe.

Nevoljno sam spustila kofer.

„Veoma mi je drago što te vidim, Noa“, rekao je muž moje majke, uz prijatan osmeh. Kraj njega, majka je gestikulirala: valjda je htela da mi kaže da se ponašam lepo, ili da se nasmešim, ili da kažem nešto.

„Nažalost, ne mogu da kažem isto“, odgovorila sam, pružajući mu ruku. Znala sam da je ovo što sam upravo izgovorila bilo bezobrazno, ali u tom trenutku mi se učinilo fer da kažem istinu.

Želela sam da budem sasvim jasna šta mislim o ovoj promeni u našim životima.

Vilijam nije delovao uvređeno. Držao mi je ruku malo duže nego što je bilo potrebno i u momentu sam osetila nelagodu.

„Razumem da je ovo izuzetno velika promena u tvom životu, Noa, ali želim da se osećaš kao kod svoje kuće, da uživaš u svemu što ti mogu ponuditi, ali da me, pre svega, prihvatiš kao člana porodice... u nekom

trenutku“, dodao je, verovatno jer je video da ga gledam u neverici. Majka me je, pokraj njega, streljala plavim očima.

Bila sam u stanju samo da klimnem glavom i da ustuknem kako bi mi pustio ruku. Nije mi bilo prijatno od tolikih izjava ljubavi, posebno ne pred strancima. Majka mi se udala – svaka joj čast – ali taj čovek će biti niko i ništa za mene; nije mi ni otac, ni očuh, ništa. Imala sam oca, i on mi je bio više nego dovoljan.

„Šta kažeš na to da obiđemo kuću?“, predložio je on uz široki osmeh, ne obazirući se na moje loše raspoloženje i hladnoću.

„Hajdemo, Noa“, ohrabrila me je majka ukrštajući ruku sa mojom. Na taj način sam mogla samo da idem uz nju.

Sva svetla unutar kuće bila su popaljena, pa zbog toga nisam propustila nijedan detalj u vili, dovoljno velikoj da u njoj živi dvadesetočlana porodica... a kamoli jedna četvoročlana. Plafoni su bili visoki, sa drvenim gredama, a ogromni prozori gledali su na dvorište. Stepenište se iz velikog hola uzdizalo obema stranama ka gornjem spratu. Moja majka i njen suprug sproveli su me kroz čitavu vilu, pokazali su mi impozantnu dnevnu sobu i veliku kuhinju, u čijem je centralnom delu bilo i poveliko kuhinjsko ostrvo, što sam pretpostavila da će moju majku oduševiti. U toj vili bilo je svega i svačega: teretana, klimatizovan bazen, sobe za žurku i velika biblioteka, što me je posebno ostavilo bez daha.

„Tvoja majka mi reče da mnogo voliš da čitaš i pišeš“, kazao je Vili- jam, trgnuvši me iz sanjarenja.

„Kao i mnogi drugi ljudi“, odsečno sam odgovorila. Smetalo mi je što je toliko ljubazan prema meni: prosto i jednostavno – nisam želela da mi se obraća.

„Noa“, prekoralila me je majka, streljajući me pogledom. Znala sam da pravim scenu, ali neka trpi! I mene je čekala cela jedna grozna godina i ništa nisam mogla da učinim po tom pitanju.

Vilijam kao da nije ni primetio naše poglede i osmehivao se sve vreme.

Uzdahnula sam, iznervirano i neprijatno. To je bilo previše drugačije, glamurozno... nisam znala da li ću moći da se naviknem da živim na ovakvom mestu.

Odjednom sam osetila potrebu da budem sama i da pokušam da svarim sve ovo...

Moj greh

„Umorna sam. Mogu li da idem u svoju buduću sobu?“, pitala sam blažim tonom.

„Naravno: desno krilo, drugi sprat. Tamo su tvoja i Nikolasova soba. Možeš da pozoveš u goste koga god poželiš, Niku neće smetati; osim toga, od sada ćete vas dvoje deliti i sobu za igre.“

Sobu za igre? Stvarno? Nasmejala sam se kako sam znala i umela samo da ne mislim na to kako ću od sada živeti i sa Vilijamovim sinom. Znala sam samo ono što mi je majka rekla o njemu: ima dvadeset jednu godinu, studira na Univerzitetu Kalifornije i nesnosan je snob. Dobro, ovo poslednje sam ja dodala, ali sigurno je tako.

Dok smo se peli stepenicama, samo sam mislila na to da ću, odsad pa nadalje, morati da živim sa dva stranca. Prošlo je šest godina otkako je poslednji put neki muškarac – moj otac – bio sa nama u kući. Navikla sam se da smo samo nas dve, same. Moj život nikad nije bio ružičast, a posebno u prvih jedanaest godina mog života; problemi koje smo imale sa mojim ocem obeležili su i moj i majčin život.

Nakon je što nas je napustio, nas dve smo nastavile dalje, malo-pomalo smo uspele da izgradimo normalan i običan život i, kako sam odrastala, majka mi je postajala jedna od najboljih drugarica. Davala mi je slobodu da radim šta želim, pa smo zbog toga i verovale jedna drugoj... bar dok nije odlučila da nam obema uništi život.

„Ovo je tvoja soba“, pokazala je majka i stala pored jednih vrata od tamnog drveta.

Posmatrala sam majku i Vilijama. Iščekivali su nešto...

„Mogu li da uđem?“, upitala sam ih ironično, videvši da se ne sklanjaju s vrata.

„Ova soba je moj poseban poklon tebi, Noa“, rekla je majka, a oči su joj se zacaklile, pune iščekivanja.

Oprezno sam je posmatrala i, kad se sklonila s vrata, otvorila sam ih pažljivo, u strahu od onoga što me čeka sa druge strane.

Prvo što sam osetila bio je predivan miris belih rada i mora. Pogled mi se najpre prikovao za zid preko puta vrata, koji je bio u potpunosti od stakla. Prizor je bio spektakularan i prvi put sam ostala bez reči. Sa mesta gde sam stajala pucao je pogled na okean; vila je sigurno bila sagrađena na litici, budući da sam videla samo more i sunce, koje je zalazilo baš u tom trenutku. Prizor je bio nestvaran.

„O bože!“, ponovila sam sada već omiljenu frazu. Pogledom sam preletela po sobi: bila je ogromna: levo uza zid nalazio se krevet sa baldahinom, na kome je bilo brdo belih jastučića, što se lepo slagalo sa zidovima obojenim u prijatnu nijansu svetloplave. Nameštaj – među kojim se isticao radni sto sa džinovskim mak računarom, prelepa sofa i komoda sa ogledalom, kao i povelika polica sa svim mojim knjigama – bio je plavo-bele boje. Sve to, uz spektakularan pogled, predstavljalo je nešto najlepše što sam videla u životu.

Preplavile su me emocije. Sve ovo je za mene?

„Dopada li ti se?“, pitala me je majka, koja je stajala iza mene.

„Neverovatno je... Hvala“, odgovorila sam zahvalno, ali istovremeno i uz dozu neprijatnosti. Nisam želela da me kupuju ovako, ove stvari mi nisu bile potrebne.

„Radila sam skoro dve nedelje sa dizajnerkom enterijera... želela sam da sve bude baš onako kako si oduvek maštala, a ja to nisam mogla da ti pružim“, izgovorila je majka uzbuđeno. Gledala sam je nekoliko trenutaka i znala sam da je to istina... Takva soba je san svakog tinejdžera, ali i svake majke.

Prišla sam joj i zagrlila je. Prošla su bar tri meseca otkako smo nas dve imale neki fizički kontakt, a znala sam da joj je to bitno.

„Hvala, Noa“, prošaputala mi je na uvo tako da je samo ja čujem. „Kunem ti se da ću učiniti sve što je moguće da obe budemo srećne.“

„Biću dobro, mama“, odgovorila sam joj, znajući da ono što je rekla nije u njenim rukama.

Majka me je pustila, obrisala suze koje su joj klizile niz obraze i stala kraj svog novog muža.

„Ostavljamo te da se raspakuješ“, rekao je učtivo Vilijam.

Klimnula sam glavom, ali mu nisam zahvalila. Sve u toj sobi bilo je mačji kašalj za njega: kupio je to bez problema.

Zatvorila sam vrata i primetila da nije bilo reze. Pod je bio od drveta, zastrt belim tepihom, toliko debelim da se moglo spavati na njemu. Kupatilo je bilo veličine moje stare sobe i imalo je hidromasažni tuš, kadu i dva odvojena lavaboa. Prišla sam prozoru i provirila napolje. I zaista, ispod je bilo zadnje dvorište i u njemu ogroman bazen i baštice sa cvećem i palmama.

Izašla sam iz kupatila i primetila manji prolaz bez vrata koji se nalazio na zidu preko puta kupatila. O bože...

Moj greh

Prešla sam preko sobe i ušla u prostoriju koja je san svake žene, tinejdžerke ili devojčice: garderober, ali ne prazan, već prepun sasvim nove odeće. Uzdahнула sam u neverici i počela da prelazim prstima preko neverovatne garderobe. Sve je bilo sa etiketom i dovoljno mi je bilo da vidim cenu jedne haljine da shvatim koliko su skupocene bile sve te stvari. Moja majka je poludela, ili ko god da ju je nagovorio da potroši sav taj novac.

Neprijatnost se pojačavala od pomisli da je sve to nerealno, da ću se možda probuditi i zateći se u svojoj staroj sobi, u običnoj odeći i krevetu; a najgore od svega bilo je to što sam iz sve snage želela da se probudim, zato što ovo nije bio moj život, nisam ovo želela... Silno sam žudela za tim da se vratim svojoj kući. Osetila sam nemir u stomaku, pa sam samo čučnula, stavila glavu između kolena i duboko sam disala sve vreme, samo da me prođe potreba da zaplačem.

Kao da mi je pročitala misli, moja drugarica Bet mi je upravo tada poslala poruku.

Kako si putovala? Već mi nedostaješ.

Nasmešila sam se ekranu i poslala joj sliku iz garderobera. Istog trenu mi je stiglo oko pet emodžija sa otvorenim ustima.

Mrzim te! Znaš li to?

Nasmejala sam se i napisala joj:

Da se ja nešto pitam, sve bih ovo poklonila. Štaviše, dala bih sve da budem s vama tamo, u Denovoj kući, da gledamo neki film ili da prosto blejimo na smrdljivoj sofi u tvojoj sobi.

Ne budi tako negativna, uživaj! Jebote, sad si bogatašica!

Nisam ja bila bogata, već Vilijam.

Ostavila sam telefon na podu i pošla ka koferima. Na brzinu sam izabrala šorts i običnu majicu. Nisam želela da menjam svoj identitet i nisam planirala da oblačim markirane polo majice.

Otišla sam pod tuš da sperem sa sebe svu prljavštinu i nelagodu dugog putovanja. Bila sam zahvalna na tome što nisam od onih devojaka koje moraju da provedu sate kako bi imale sređenu frizuru. Srećom, imam kovrdžavu kosu na majku, pa sam je samo protresla nakon sušenja. Obukla sam ono što sam izabrala i odlučila da prođem jedan krug po kući, ali i da usput nešto prezalogajim.

Bilo mi je čudno da šetam po kući sama... osećala sam se kao uljez. Dugo će mi trebati da se naviknem da živim ovde, ali pre svega da se naviknem na luksuz i veličinu te vile. U našem stanu bilo je dovoljno da samo malo glasnije pričamo i čule bismo jedna drugu. Ovde je to bilo praktično nemoguće.

Krenula sam ka kuhinji, nadajući se da se neću izgubiti. Umirala sam od gladi, hitno mi je bila potrebna neka brza hrana.

Nažalost, kad sam ušla, videla sam da nisam sama.

Neko je već kopao po frižideru, neko kome sam mogla videti samo teme sa tamnom kosom. I baš u trenutku kad sam zaustila nešto da kažem, glasni lavež me je naterao da vrisnem kao da sam devojčica.

Poskočila sam baš u trenutku kad se glava pomolila iz frižidera iza vrata da proveri ko pravi buku.

Ali nije me on uplašio: kraj kuhinjskog ostrva stajao je ogroman crni pas, prelep, ali gledao me je kao da bi me bez problema pojeo. Pomislila sam da je labrador, ali nisam bila sasvim sigurna. Oči su mi pobile sa psa na momka kraj njega.

Znatiželjno, ali istovremeno i zadivljeno, gledala sam u momka koji je sigurno bio Vilijamov sin, Nikolas Lester. Kad sam ga videla, prvo što sam pomislila bilo je: *Kakve oči!* Bile su nebeskoplave, svetle kao zidovi moje sobe, i u tako neodoljivom kontrastu sa crnom kosom, razbarušenom i vlažnom od znoja. Izgleda da je bio na nekom treningu jer je nosio trenerku i široku majicu bez rukava. Gospode, bio je prezgodan, moram priznati, ali nisam dopustila sebi da zbog takvih misli zaboravim ko je ispred mene: on mi je polubrat, osoba sa kojom ću živeti godinu dana i koja će, predosećala sam, biti pravi davež... A njegov pas je i dalje režao na mene, kao da mi je čitao misli.

„Ti si Nikolas, jelda?“ pitala sam ga, pokušavajući da kontrolišem strah od proklete životinje, koja je sve vreme režala na mene. Iznenađila sam se i iznervirala se kad je pogledao ka psu i nasmejao se.

Moj greh

„Glavom i bradom“, potvrdio je, iznova me pogledavši. „Ti mora da si ćerka nove žene mog oca“, rekao je, a ja nisam verovala da je to izgovorio tako hladno.

Gledala sam ga skupljenih očiju.

„Kako beše tvoje ime...“, pitao me je, a ja sam razrogačila oči u neverici.

Nije znao ni kako se zovem? Naši roditelji su se venčali, moja mama i ja smo se preselile ovde, a on ne zna ni kako se zovem?!

2

NIK

„Noa“, odgovorila je oštro. „Ja sam Noa.“

Bilo mi je smešno kako me je streljala pogledom. Moja nova polusestra je delovala uvređeno jer me je bolelo kurac za to kako se zove ona ili njena majka. Istini za volju, znao sam kako se njena majka zove. A kako i da ne znam! Poslednja tri meseca provela je više vremena u ovoj kući od mene. Rafaela Morgan uvukla se u moj život, a došla je i sa pratnjom.

„Zar to nije muško ime?“, upitao sam, znajući da će joj to zasmetati. „Naravno, bez uvrede“, dodao sam, videvši da su joj se oči boje meda iznenađeno raširile.

„I žensko je“, odgovorila mi je trenutak kasnije. Primetio sam kako joj oči idu od mene ka Toru, mom psu, pa sam se opet nasmejao. Nije ona kriva, dresiran je da ne veruje strancima. Bila je potrebna samo jedna moja reč da opet bude ona slatka kuca kao i uvek... ali bilo mi je zanimljivo da gledam kako je moja nova sestra uplašena.

„Ne brini, imam bogat rečnik“, odgovorio sam zatvarajući frižider i konačno sam se okrenuo ka toj devojci. „Štaviše, postoji jedna ključna fraza koju moj pas obožava. Počinje sa U, pa sledi NA i završava se na PAD.“ Strah joj je preplavio lice, a ja sam morao da se suzdržim da ne prasnem u smeh.

Nisam bio siguran da li je bila visoka metar i šezdeset osam centimetara ili metar i sedamdeset. Bila je vitka, ali moram priznati da je imala i obline. Lice joj je, međutim, bilo toliko detinjasto da je svaka pomisao na požudu bila otpisana. Ako se ne varam, još je išla u srednju školu, što

se jasno videlo po njenom šortsu, beloj majici i crnim starkama. Samo je falilo da veže kosu u konjski rep i bila bi klasična tinejdžerka koja nestrajljivo čeka u beskrajnom redu da se otvori tržni centar kako bi kupila najnoviji CD pevača za kojim uzdišu sve klinke. Ipak, njena kosa mi je najviše privukla pažnju: bila je veoma čudne boje, između tamnoplave i riđe.

„Kako si smešan!“; uzviknula je ironično, ali u potpunosti uplašeno. „Izvedi ga odavde, deluje kao da će me ubiti u svakom trenutku“, zatražila je uzmičući. Čim je ustuknula, Tor je krenuo ka njoj.

Dobar pas, pomislio sam. Možda bi mojoj novoj polusestri dobro došla jedna lekcija: poseban doček koji će joj jasno pokazati ko je ovde gazda i koliko, zapravo, nije dobrodošla u ovoj kući.

„Tore, kreni“, naredih mu autoritativno. Noa je pogledala prvo njega, pa mene, uzmičući još malo, dok nije udarila u kuhinjski zid.

Tor je išao ka njoj malo-pomalo pokazujući očnjake i režeći sve vreme. Delovao je poprilično strašno, ali znao sam da joj neće ništa... ništa ako mu ne naredim drugačije.

„Šta to radiš?“, pitala je, gledajući me u oči. „Uopšte nije smešno.“

Naravno da je bilo smešno.

„Moj pas je fin prema svima, i čudno je to što sad samo misli kako da te napadne...“, odgovorio sam; bilo je zanimljivo kako kontroliše strah.

„Hoćeš li učiniti nešto?“, procedila je kroz zube, gledajući sad samo mene.

Učiniti nešto? Nešto kao da ti kažem da se vratiš odakle si došla?

„Ovde si... koliko dugo? Pet minuta? I već naređuješ?“, rekao sam dok sam išao ka kuhinjskoj slavini da naspem sebi čašu vode; u međuvremenu, moj pas je režao. „Možda bi trebalo da te ostavim samu ovde nakratko, da se navikneš.“

„Koliko si puta pao na glavu kao klinac, moronu? Sklanjaj mi ovu džukelu s očiju!“

Malo me je iznenadio njen bezobrazluk. Da li me je upravo uvredila?

Mislim da je to i moj pas shvatio, pa je krenuo još korak napred, praktično joj ne ostavljajući prostora da se makne. A onda je, pre nego što sam uspeo da je sprečim, Noa sva preplašena zgrabila prvo što je našla na šporetu u tom trenutku: tiganj. Prišao sam i povukao Tora za ogrlicu, da ne udari jadnu životinju, i u isto vreme drugom rukom zastavio pokret Noine ruke.